

Sygn. akt II C 381/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR A. B.

Protokolant: staż. W. Ł.

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa M. N.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz M. N. kwotę 11.278,59 zł (jedenaście tysięcy dwieście siedemdziesiąt osiem złotych i 59/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

a) 3.073,20 zł (trzy tysiące siedemdziesiąt trzy złote i 20/100) od dnia 17 czerwca 2011 roku do dnia zapłaty,

b) 8.205,39 zł (osiem tysięcy dwieście pięć złotych i 39/100) od dnia 6 października 2011 roku do dnia zapłaty;

2. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

3. nakazać pobrać na rzecz Skarbu P. Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych:

a) od M. N. kwotę 133,36 zł (sto trzydzieści trzy złote i 36/100),

b) od (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 1.275,93 zł (jeden tysiąc dwieście siedemdziesiąt pięć złotych i 93/100).

Sygnatura akt II C 381/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 23 maja 2014 roku powód M. N. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 23.363,72 zł z ustawowymi odsetkami od kwot: 3.073,20 zł od dnia 17 czerwca 2011 roku do dnia zapłaty, 20.290,52 zł od dnia 3 października 2011 roku do dnia zapłaty- tytułem naprawienia szkody majątkowej powstałej w związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 24 maja 2011 roku. Nadto, żądał zasądzenia na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu podniesiono, że w następstwie przedmiotowego wypadku uszkodzeniu uległ samochód ciężarowy powoda marki M. o numerze rejestracyjnym (...), przy użyciu którego wykonywana była działalność transportowa. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany stwierdził szkodę całkowitą w pojeździe, ustalił wartość pojazdu przed zdarzeniem na kwotę 53.800 zł netto, wartość pojazdu po zdarzeniu na kwotę 23.561 zł netto i wypłacił

na rzecz powoda kwotę 30.239 zł netto. W ocenie powoda, pozwany zaniżył wysokość odszkodowania o kwotę 3.073,20 zł stanowiącą szacunkową wysokość marży za skorzystanie z usług wyspecjalizowanego pośrednika przy sprzedaży pojazdu, której to kwoty powód dochodzi niniejszym pozwem. Wartość pojazdu, jaką wskazał oferent na aukcji internetowej pozwanego wynosiła kwotę 20.487,80 zł netto. Powód nie skorzystał z powyższej oferty i sprzedał samodzielnie pojazd za kwotę 20.000 zł netto.

Nadto, powód żądał zasądzenia zwrotu utraconego dochodu za okres od 25 maja 2011 roku do 31 lipca 2011 roku w kwocie 20.290,52 zł. Wyjaśnił, że w maju 2011 roku prowadził działalność gospodarczą przy użyciu 3 samochodów przez 15 dni roboczych oraz przez 5 dni roboczych świadczył usługi przy pomocy 2 samochodów, w czerwcu i lipcu 2011 roku świadczył usługi jedynie przy pomocy 2 samochodów. Przez cały ten okres powód był związany bezterminowymi umowami z firmami (...) S.A. i (...) S.A., dla których świadczył usługi transportowe w zakresie przewozu kostki brukowej. Nie mógł ich realizować w pełnym zakresie z uwagi na brak jednego ze środków transportu.

(pozew k. 2-9)

W odpowiedzi na pozew z dnia 10 lipca 2014 roku, pozwany nie uznał powództwa wnosząc o jego oddalenie w całości i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania. Kwestionował wysokość roszczenia objętego pozwem i sposób jego wyliczenia. Kwestionował również datę początkową naliczania odsetek w wysokości ustawowej wskazaną w pozwie, wskazując, że po wezwaniu pismem z dnia 11 października 2011 roku, powód dopiero 25 listopada 2011 roku uzupełnił żadaną dodatkową dokumentację niezbędną do merytorycznego ustosunkowania się do zgłoszonego roszczenia.

(odpowiedź na pozew k. 131-132)

W piśmie z dnia 25 września 2015 roku pełnomocnik powódki zmodyfikował żądanie pozwu wnosząc o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 25.761,98 zł tytułem naprawienia szkody majątkowej powstałej w związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 24 maja 2011 roku z ustawowymi odsetkami od kwot: 3.073,20 zł od dnia 17 czerwca 2011 roku do dnia zapłaty, 21.113,62 zł od dnia 6 października 2011 roku do dnia zapłaty, 1.575,16 zł od dnia następnego po dniu doręczenia pozwanemu odpisu pisma rozszerzającego powództwo do dnia zapłaty. Na kwotę dochodzoną pozwem składały się: 3.073,20 zł stanowiące szacunkową wartość marży za korzystanie z usług wyspecjalizowanego pośrednika przy sprzedaży pojazdu i 22.688,78 zł tytułem utraconych zarobków. Pełnomocnik pozwanego odpis tego pisma otrzymał w dniu 15 października 2015 roku.

(pismo pełnomocnika powoda k. 358-361, protokół rozprawy k. 383-385)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 maja 2011 roku w Ł. doszło do kolizji drogowej, w wyniku, której uszkodzony został samochód ciężarowy powoda marki M. o numerze rejestracyjnym (...). Samochód posiadał (...) dźwig samorozładowczy, który zdejmował materiały budowlane na paletach.

(bezsporne, zeznania powoda k. 384-385)

Powód jest przedsiębiorcą wykonującym działalność gospodarczą w zakresie transportu drogowego towarów pod firmą (...) transport drogowy ciężarowy z siedzibą w Ł.. Powód prowadzi działalność gospodarczą przy użyciu 3 samochodów ciężarowych z dźwigiem. Powód jeździ jednym samochodem oraz zatrudnia dwóch pracowników na stanowisku kierowcy, którzy obsługują pozostałe dwa samochody. Praca w postaci usług przewozowych ma charakter sezonowy. W okresie zimowym jest mniej prac budowlanych. W dacie wypadku powód współpracował głównie z dwoma podmiotami: (...) S.A. z siedzibą w (...) S.A. z siedzibą we W., od których otrzymywał stałe zlecenia na przewóz kostki brukowej. Umowy były zawarte na czas nieokreślony. Jeśli istniała taka potrzeba, powód telefonicznie lub sms-em otrzymywał informację, że jest potrzeby transport.

(zaświadczenie z (...) k. 12, wykaz środków trwałych k. 13-15, umowy o świadczenie usług przewozowych k. 22-31, zaświadczenie k. 32, karty wynagrodzeń pracowników k. 36-39, umowy k. 40-41, k. 47-50, wydruk zapisów księgowych k. 148-149, wykaz usług przewozowych k. 152-177, zeznania powoda k. 384-385)

Powód nie posiadał ubezpieczenia AC pojazdów, ubezpieczenia OC przewoźnika drogowego od ryzyka transportowego, nie opłacał składek na rzecz organizacji zrzeszających przewoźników. Powód w 2004 roku opłacił licencję na wykonywanie transportu kwotą 800 zł, która została udzielona na okres 30 lat.

(oświadczenia k. 371, k. 309)

Pismem z dnia 26 maja 2011 roku powód zgłosił pozwanemu szkodę komunikacyjną związaną ze zdarzeniem z dnia 24 maja 2011 roku. Pismem z dnia 15 czerwca 2011 roku pozwany poinformował powoda, że naprawa uszkodzonego pojazdu jest ekonomicznie nieuzasadniona. Pozwany ustalił wartość pojazdu przed zdarzeniem na kwotę 53.800 zł netto oraz wartość pojazdu po zdarzeniu na kwotę 23.561 zł netto. Pozwany przyznał na rzecz powoda odszkodowanie w kwocie 30.239 zł netto oraz 10 zł tytułem innych kosztów i 2.546 zł tytułem kosztów holowania. Jednocześnie w decyzji podano informacje, że istnieje możliwość sprzedaży uszkodzonego pojazdu powoda za pośrednictwem platformy aukcyjnej na rzecz oferenta, który przedłożył najwyższą ofertę, tj. za kwotę 20.487,80 zł. Powód został poinformowany, że celem skorzystania z tej oferty - ważnej do dnia 5 lipca 2011 roku - powinien skontaktować się z oferentem, którego dane zostały wskazane przez pozwanego. Jednocześnie w decyzji tej wskazano, że wartość rynkowa pojazdu uszkodzonego została oszacowana poprzez dodanie do najwyższej oferty kwoty 3.073,20 zł tj. szacunkowej marży w wysokości 15 %, będącej wynikiem różnicy pomiędzy ceną zakupu przez pośrednika, a ceną odsprzedaży dla finalnego nabywcy.

(zgłoszenie szkody k. 16-17, decyzja k. 20, pismo k. 18-19, bezsporne)

Odszkodowanie zostało wypłacone na rzecz powoda w dniu 16 czerwca 2011 roku.

(bezsporne)

Powód następnie szukał w celu zakupu pojazdu o zbliżonej cenie, parametrach i stanie technicznym do pojazdu uszkodzonego w wyniku kolizji z dnia 24 maja 2011 roku. W dniu 18 lipca 2011 roku powód za gotówkę kupił ciągnik siodłowy marki (...) za kwotę 30.000 zł netto oraz naczepę marki K. za kwotę 18.000 zł netto. Powód kupił ciągnik (...) na rynku wtórnym, za pośrednictwem portalu internetowego. Był to pojazd o takiej samej ładowności, co pojazd który uległ uszkodzeniu w dniu 24 maja 2011 roku. Następnie pojazd musiał zostać przystosowany pracy w firmie powoda. Po jego zakupie powód musiał zapłacić podatek drogowy, ubezpieczenia OC i NW, zrobić przegląd i zarejestrować pojazd. W dniu 29 lipca 2011 roku w pojeździe zostały zamontowane widły hydrauliczne za kwotę 3.700 zł netto, które następnie również przeszły przegląd techniczny.

(faktury k. 33-35, zeznania powoda k. 384-385)

W dniu 25 lipca 2011 roku powód sprzedał pojazd marki M. o numerze rejestracyjnym (...) za kwotę 20.000 zł netto w stanie uszkodzonym.

(faktura k. 21)

Pismem z dnia 1 września 2011 roku, doręczonym w dniu 5 września 2011 roku, powód wezwał pozwanego do zapłaty kwot: 21.113,62 zł tytułem utraconych dochodów i 3.073,20 zł tytułem kwoty, o jaką zostało pomniejszone należne mu od pozwanego odszkodowanie (z tytułu prowizji przy pośrednictwie w sprzedaży pozostałości uszkodzonego samochodu).

(wezwanie do zapłaty k. 113-115, dowód doręczenia k. 116)

W piśmie z dnia 11 października 2011 roku pozwany wezwał powoda do przedłożenia kolejnych dokumentów celem ustalenia wysokości szkody.

(pismo k. 117-118)

W piśmie z dnia 25 kwietnia 2014 roku powód zwrócił się do pozwanego o ponowne rozpoznanie sprawy i wypłatę w terminie 14 dni kwot: 21.113,62 zł tytułem utraconych dochodów w miesiącach czerwiec-lipiec 2011, 3.000 zł tytułem utraconych dochodów w miesiącu maju 2011 roku oraz 3.073,20 zł tytułem pomniejszonej kwoty z tytułu prowizji przy pośrednictwie w sprzedaży pozostałości uszkodzonego samochodu. Pozwany otrzymał pismo w dniu 5 maja 2014 roku.

(pismo k. 111, dowód doręczenia 112)

W maju 2011 roku powód prowadził działalność gospodarczą przy użyciu 3 samochodów przez okres 15 dni roboczych, zaś przez 5 dni roboczych powód świadczył usługi przy pomocy jedynie 2 samochodów. W czerwcu i lipcu 2011 roku powód świadczył usługi przy pomocy 2 samochodów. Powód kontynuował świadczenie usług transportowych przy użyciu 3 samochodów począwszy od 1 sierpnia 2011 roku.

(bezsporne)

Średni dzienny dochód generowany przez jeden samochód ciężarowy w okresie od 25 maja 2011 roku do 31 lipca 2011 roku wynosił 482,67 zł. Za cały ten okres dochód wynosiłby 22.685,49 zł przy założeniu, że było w ciągu niego 47 dni roboczych.

(pisemna opinia biegłego zakresu księgowości z załącznikami k. 282-314, pisemna uzupełniająca opinia biegłego zakresu księgowości k. 342-344v, druga pisemna uzupełniająca opinia biegłego zakresu księgowości k. 369-370)

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na powołanych dokumentach, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony oraz w części na zeznaniach powoda.

Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda, co do twierdzeń, jakoby nowy pojazd kupił po sprzedaniu starego. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, bowiem, że powód po otrzymaniu odszkodowania najpierw kupił nowy pojazd, dopiero następnie sprzedał uszkodzony samochód. Niewiarygodne są również zeznania powoda, co do ceny nowego pojazdu. Powód zeznał, że zapłacił za niego kwotę około 100.000 zł netto, podczas, gdy z załączanych do akt faktur wynika, że ciągnik kosztował 30.000 zł netto, naczepa - 18.000 zł netto oraz widły hydrauliczne - 3.700 zł netto.

Wysokość dochodów, które powód uzyskalby w okresie od 25 maja 2011 r. do 31 lipca 2011 r. gdyby posiadał trzy, a nie dwa środki transportu, przy założeniu istnienia dla powoda zleceń w ilości proporcjonalnej do trzech środków transportu ustaliła biegła z zakresu księgowości A. W..

Biegła sporządziła w tym zakresie opinię podstawową oraz dwie opinie pisemne uzupełniające, w których szczegółowo odnosiła się do pytań stawianych przez pełnomocników stron. Ostatecznie żadna ze stron nie kwestionowała złożonych przez biegłą opinii. Biegła wyjaśniła, że powód prowadził działalność gospodarczą w oparciu o ustawę z dnia 20 listopada 1998 roku o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne. Na tej podstawie opodatkowane miał przychody (dochody) uzyskiwane z działalności gospodarczej tj. bez uwzględnienia poniesionych kosztów. Wyliczenie faktycznego dochodu z działalności polegało natomiast na wyliczeniu przychodów i ustaleniu wszystkich poniesionych kosztów związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą, łącznie z opłatą za udzielenie koncesji. Biegła brała również pod uwagę amortyzację pojazdów powoda. Biegła dokonała analizy przychodów powoda w różnych okresach czasu - analizowała okresy spadków na podstawie złożonych dokumentów za 2010 rok i 2012 rok, a następnie dokonywała porównań do roku 2011. Na tej podstawie stwierdziła, że w pierwszych czterech miesiącach 2011 roku oraz od listopada do grudnia 2011 roku występował spadek aktywności w przedsiębiorstwie powoda, wobec czego w tych okresach przychody były niższe niż w okresie od maja do października 2011 roku.

Wszystkie opinie biegłej w całym ich zakresie są rzetelne, sporządzone zgodnie z wymogami specjalistycznej wiedzy, zawierają pełne i fachowe ustosunkowanie się do pytań Sądu i stron. Biorąc pod uwagę ich podstawy teoretyczne, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w nich wniosków Sąd uznał sporządzone opinie za w pełni miarodajne i wyczerpujące. Ostatecznie żadna ze stron nie kwestionowała opinii złożonych przez biegłą sądową.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Niniejszym pozwem powód żądał ostatecznie zasądzenia na swoją rzecz kwot: 22.688,78 zł tytułem utraconych zarobków i 3.073,20 zł szacunkowej wartości marży za korzystanie z usług wyspecjalizowanego pośrednika przy sprzedaży pojazdu, a więc łącznej kwoty 25.761,98 zł z ustawowymi odsetkami od kwot: 3.073,20 zł od dnia 17 czerwca 2011 roku do dnia zapłaty, 21.113,62 zł od dnia 6 października 2011 roku do dnia zapłaty, 1.575,16 zł od dnia następnego po dniu doręczenia pozwanemu odpisu pisma rozszerzającego powództwo do dnia zapłaty.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym jest, że w wyniku kolizji z dnia 24 maja 2011 roku uległ uszkodzeniu samochód ciężarowy marki M. o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność powoda. Pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. uznał zasadę swojej odpowiedzialności wypłacając na rzecz powoda odszkodowanie za uszkodzony pojazd.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

W myśl z kolei art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W myśl art. 363 § 2 k.p.c., jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. DZ. U. z 2013r., poz. 392) poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej (OC) może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (art. 34 ust. 1 powołanej ustawy).

Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art. 36 ust. 1 powołanej ustawy).

Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, unormowanej w Kodeksie cywilnym. Odpowiada on, zatem za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. W tych granicach naprawienie szkody, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania, winno objąć pełen koszt przywrócenia stanu poprzedniego – pełen koszt naprawy pojazdu (art. 361 § 1 i 2 k.c.). Zauważyć w tym miejscu należy, iż zgodnie z treścią przepisu art. 361 § 2 k.c. statuującego zasadę pełnego odszkodowania, naprawienie szkody obejmuje

wszelkie poniesione straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

W doktrynie i judykaturze przyjmuje się, iż szkodą jest, powstała wbrew woli poszkodowanego, różnica między jego obecnym stanem majątkowym a stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę (tak między innymi Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 11 lipca 1957 roku, 2 CR 304/57, OSN 1958 r, nr III, poz. 76). Szkada może przyjąć postać straty, jaką poniósł poszkodowany (*damnum emergens*) albo polegać na pozbawieniu go korzyści, które mógłby uzyskać, gdyby nie wyrządzono mu szkody (*lucrum cessans*).

Strata stanowi uszczuplenie aktywów, natomiast utraconą korzyścią w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. jest to, co weszłoby do majątku poszkodowanego, gdyby zdarzenie wyrządzające szkodę nie nastąpiło. W judykaturze podkreśla się, iż ustalenie szkody w postaci utraconych korzyści ma zawsze w pewnym stopniu charakter hipotetyczny. Taka szkoda musi być jednak wykazana przez poszkodowanego z tak dużym prawdopodobieństwem, aby uzasadniała ona w świetle doświadczenia życiowego przyjęcie, że utrata korzyści rzeczywiście nastąpiła. Hipotetyczny element szkody, jakim są utracone korzyści, podlega ustaleniu w realiach konkretnej sprawy przez przeprowadzenie fikcyjnego rozumowania opartego na analizie dostępnych faktów, mającego odtworzyć sytuację, jaka najprawdopodobniej wystąpiłaby, gdyby nie doszło do zdarzenia powodującego szkodę. Rozumowanie to uwzględniać powinno normalne powiązania przyczynowe (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 3 października 1979 roku, II CR 304/79, OSNCP 1980 rok, nr 9, poz. 164, w wyroku z 21 czerwca 2001 roku, IV CKN 382/00, opubl. LEX nr 52543; w wyroku z 18 października 2000 roku, V CKN 111/00, opubl. LEX nr 52740; w wyroku z 18 stycznia 2002 roku, I CKN 132/01, opubl. LEX nr 53144, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 kwietnia 2008 roku, V CSK 515/07, Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie - I Wydział Cywilny z dnia 30 października 2014 r. I ACa 495/14 www.orzeczenia.ms.gov.pl, L.).

Powód w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej wykonywał usługi transportowe przy pomocy 3 pojazdów. Na skutek wypadku z dnia 24 maja 2011 roku powód utracił możliwość korzystania z jednego samochodu przez okres od 25 maja 2011 roku do 31 lipca 2011 roku.

Dalsze rozważania Sądu w zakresie utraconych przez powoda dochodów będą dotyczyły tylko tej kwestii, gdyż w oparciu o tę okoliczność (uszkodzenie pojazdu) powód opiera swoje roszczenia w stosunku do pozwanego Towarzystwa (...).

W doktrynie i orzecznictwie, w przypadku żądania poszkodowanego od ubezpieczyciela sprawcy kolizji lub wypadku drogowego zwrotu kosztów wynajęcia samochodu zastępczego, przyjmuje się, iż zwrot kosztów wynajęcia takiego pojazdu przysługuje poszkodowanemu za okres niezbędny do wykonania technologicznej naprawy pojazdu z uwzględnieniem przebiegu postępowania likwidacyjnego, a w szczególności daty zgłoszenia szkody, terminu dokonania przez ubezpieczyciela oględzin pojazdu, czy ustalenia zakresu i kosztów naprawy. Należy mieć także na względzie przewidziany w art. 354 k.c. obowiązek współdziałania wierzyciela z dłużnikiem przy wykonaniu zobowiązania. Analogiczne stanowisko prezentowane jest w przypadku żądania zwrotu utraconych zarobków (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 listopada 2004 roku, II CK 494/03, Biuletyn Sądu Najwyższego 2005 rok, Nr 3, poz. 11, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 listopada 2002 roku, V CKN 1397/00).

Powód zgłosił pozwanemu szkodę w dniu 26 maja 2011 roku. Pozwany decyzją z dnia 15 czerwca 2011 roku przyznał na rzecz powoda odszkodowanie, które miało zostać wypłacone do dnia 16 czerwca 2011 roku. Data wypłaty odszkodowania przyjęta przez Sąd na dzień 16 czerwca 2011 roku nie była sporna pomiędzy stronami przedmiotowego postępowania. W aktach sprawy nie ma wprawdzie dowodu przekazania na rzecz powoda wypłaty odszkodowania, jednakże nie kwestionował on tej daty ani nie podnosił, że pozwany nie wypłacił na jego rzecz środków pieniężnych. Powód pismem z dnia 1 września 2011 roku, doręczonym pozwanemu w dniu 5 września 2011 roku, wezwał go do zapłaty kwot: 21.113,62 zł tytułem utraconych dochodów i 3.073,20 zł tytułem kwoty, o jaką zostało pomniejszone należne mu od pozwanego odszkodowanie (z tytułu prowizji przy pośrednictwie w sprzedaży pozostałości uszkodzonego samochodu). Odpowiadając na powyższe, dopiero w piśmie z dnia 11 października 2011 roku pozwany wezwał powoda do przedłożenia kolejnych dokumentów celem ustalenia wysokości szkody.

Zasadność roszczeń dochodzonych przez powoda w pozwie zostanie kolejno poddana analizie Sądu.

Jeśli chodzi o wysokość utraconego przez powoda dochodu, zdaniem Sądu, roszczenie to należy uznać za zasadne w okresie od dnia zaistnienia szkody do dnia wypłaty świadczenia przez pozwane Towarzystwo (...), gdyż jednie w tym okresie czasu pozostaje ono w adekwatnym związku przyczynowym z zaistniałą szkodą.

Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, unormowanej w kodeksie cywilnym. Odpowiada on, zatem za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Związek przyczynowy wyznacza więc granice odpowiedzialności odszkodowawczej w tym sensie, że zobowiązany ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa swego postępowania lub zdarzeń, z którymi ustawa łączy jego obowiązek odszkodowawczy. Skutki pozostające poza granicami adekwatnej przyczynowości nie są objęte takim obowiązkiem (por. A. Szpunar, Odszkodowanie za szkodę majątkową. Szkoda na mieniu i osobie, Bydgoszcz 1998, s. 15–16). Stosownie do art. 6 k.c. ciężar wykazania, że wysokość dochodzonego roszczenia odpowiada kwocie utraconych zysków, spoczywał na powodzie. W tym zakresie stwierdzić należy, iż powód nie sprostował ciężącemu na nim ciężarowi dowodu i nie wykazał, aby utrata dalszych dochodów (po dniu 16 czerwca 2011 roku) pozostawała w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 24 maja 2011 roku. Powód podał, że poszukiwał nowego pojazdu w internecie i zakupił go za pośrednictwem portalu internetowego w dniu 18 lipca 2011 roku, a przez następne dni (do dnia 1 sierpnia 2011 roku) wdrażał pojazd do pracy. Powód podnosił, że szukał pojazdu w określonej cenie, w określonym stanie technicznym i o określonych parametrach. Powód poszukiwał specjalistycznego pojazdu, który próbował najpierw dopasować do poprzedniej naczepy samochodu ciężarowego. Gdy mu się to nie udało zakupił inny pojazd, który następnie wyposażył w tzw. (...) umożliwiającą mu załadunek i rozładunek kostki brukowej. Pozwany nie może jednak w żadnym zakresie ponosić odpowiedzialności za uwarunkowania rynkowe w zakresie rynku tego rodzaju pojazdów i możliwości zakupu przez powoda pojazdu w określonej cenie, w określonym stanie technicznym. Nie można w tym zakresie wykluczyć, że okres tych poszukiwań – hipotetycznie - mógłby wynosić nawet kilka miesięcy czy lat. Co więcej, powód podnosił, że nie mógł wcześniej dokonać zakupu nowego pojazdu ze względów finansowych, gdyż nie dokonał sprzedaży uszkodzonego pojazdu, z którego wcześniej korzystał. Twierdzenia powoda w tym zakresie pozostają w sprzeczności z ustalonym przez Sąd stanem faktycznym, gdyż nowy pojazd powód zakupił w dniu 18 lipca 2011 roku (za kwotę 48.000 zł netto), podczas gdy pojazd poprzednio używany w stanie uszkodzonym sprzedał dopiero w dniu 25 lipca 2011 roku (za kwotę 20.000 zł). Podkreślenia w tym miejscu wymaga i ten fakt, że nowy pojazd (ciągnik i naczepa) zostały przez powoda zakupione za kwotę dużo wyższą niż kwota uzyskana przez niego ze sprzedaży pojazdu uszkodzonego. Po trzecie, powód nie udowodnił dlaczego okres pomiędzy zakupem przez niego nowego pojazdu a dniem ostatecznego wdrożenia do go pełnego świadczenia usług transportowych na rzecz jego zleceniodawców wyniósł około 2 tygodnie, a montaż w nim tzw. (...)u był możliwy dopiero w dniu 29 lipca 2011 roku. Jak uczy doświadczenie życiowe formalności związane z wykonaniem przeglądu pojazdu, jego przerejestrowaniem, ubezpieczeniem (co jest możliwe przez telefon) i opłaceniem tego ubezpieczenia (np. za pośrednictwem przelewu bankowego) z łatwością możliwe są do wykonania w jeden dzień. W ocenie Sądu orzekającego w przedmiotowej sprawie, mając na uwadze całokształt okoliczności podniesionych powyżej, powód nie wykazał związku przyczynowego pomiędzy kolizją z dnia 24 maja 2011 roku, a utratą przez niego dochodów związaną ze świadczeniem usług transportowych za pośrednictwem dwóch a nie trzech pojazdów po dniu 16 czerwca 2011 roku. W tym okresie bowiem, powód mógł zasadnie oczekiwać, że pozwany w ustawowym terminie wyda decyzję w przedmiocie swej odpowiedzialności i wypłaci na jego rzecz odszkodowanie.

Odnosząc się już do samej wysokości należnego na rzecz powoda odszkodowania z tytułu utraconego dochodu, z ustaleń poczynionych w sprawie wynika, że w maju 2011 roku powód prowadził działalność gospodarczą przy użyciu 2 samochodów przez okres 5 dni roboczych. W czerwcu powód świadczył usługi przy pomocy 2 samochodów przez okres 12 dni roboczych (od 1 czerwca do 16 czerwca 2011 roku). Z niekwestionowanej opinii biegłej z zakresu księgowości wynika, że średni dzienny dochód generowany przez jeden samochód ciężarowy w okresie od 25 maja 2011 roku do 31 lipca 2011 roku wynosił 482,67 zł. Dochód ten należy liczyć za okres 17 dni roboczych (5 dni w maju 2011 roku i 12 dni w czerwcu 2011 roku), co daje łącznie kwotę 8.205,39 zł. W pozostałym zakresie żądanie zwrotu dalszych utraconych dochodów podlegało oddaleniu jako bezzasadne.

W ocenie Sądu zasadne jest również żądanie zasądzenia na rzecz powoda kwoty 3.073,20 zł stanowiącej wysokość szacunkowej marży za skorzystanie z usług wyspecjalizowanego pośrednika przy sprzedaży pojazdu. W toku postępowania likwidacyjnego, w decyzji z dnia 15 czerwca 2011 roku, pozwany ustalił wartość pojazdu powoda na kwotę 23.561 zł. Kwota ta została ustalona w ten sposób, że do uzyskanej na portalu aukcyjnym internetowym najwyższej oferty zakupu pojazdu powoda w stanie uszkodzonym w kwocie 20.487,80 zł, pozwany doliczył sobie 15 % szacunkowej marży, będącej wynikiem różnicy pomiędzy ceną zakupu przez pośrednika, a ceną odsprzedaży dla finalnego nabywcy. Powód nie skorzystał jednak z oferty zakupu jego pojazdu w stanie uszkodzonym na portalu aukcyjnym wskazanym mu przez pozwane Towarzystwo (...). Powód w dniu 25 lipca 2011 roku sam sprzedał pojazd za kwotę 20.000 zł netto. W sprawie nie zostało wykazane, aby ze sprzedażą pojazdu wiązały się jakiegokolwiek trudności lub powód korzystał przy sprzedaży z pomocy pośrednika pozwanego. Powód uzyskał ze sprzedaży pojazdu kwotę zbliżoną do tej, którą podawał oferent na portalu internetowym po wprowadzeniu pojazdu przez pozwanego na aukcję internetową. Wobec powyższego pozwany nie miał podstaw do pomniejszenia należnego powodowi odszkodowania o koszt szacunkowej marży takiego pośrednika, zwłaszcza, że ewentualne jego działanie sprowadzało się tylko do zamieszczenia ogłoszenia na aukcji internetowej (a ewentualnie - do zawarcia umowy sprzedaży uszkodzonego pojazdu i tak doszłoby pomiędzy samym powodem i oferentem z aukcji internetowej).

W ocenie Sądu, w tym zakresie, żądanie pozwu zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zasadą prawa cywilnego jest, że dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne. Niespełnienie świadczenia w terminie powoduje po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (§ 2 art. 481 k.c.).

Zasadą prawa cywilnego jest, że dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne. Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów precyzuje, art. 817 § 1 k.c. oraz art. 14 ust. 1 powołanej ustawy. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 817 § 1 k.c., zakład ubezpieczeń obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. W sytuacjach, gdy w powyższym terminie nie można wyjaśnić okoliczności koniecznych dla ustalenia m.in. wysokości świadczenia, winno być ono spełnione w ciągu 14 dni od wyjaśnienia tych okoliczności (art. 817 § 2 k.c. i art. 14 ust. 1 i 2 ustawy).

Obowiązek udowodnienia istnienia okoliczności z art. 817 § 2 k.c. oraz ich zasięgu obciąża ubezpieczyciela (art. 6 k.c.). Obowiązany jest on w szczególności wykazać, że uzupełnienie postępowania likwidacyjnego nastąpiło bez nieuzasadnionej zwłoki, z zachowaniem interesu wierzyciela (art. 354 § 1 k.c. i art. 355 § 2 k.c.).

Jak wynika także z art. 14 ust.1. ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity z dnia 8 lutego 2013 roku, Dz.U. z 2013 r. poz. 392). Jak wynika z jego treści, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1 art. 14, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (art. 14 ust. 2 powołanej ustawy).

W związku z tym, iż pozwany nie wykazał, iż przedłużenie postępowania likwidacyjnego ponad ustawowy 30 dniowy termin było usprawiedliwione i nie powołano w tym zakresie żadnych okoliczności, Sąd zasądził ustawowe odsetki od kwoty 3.073,20 zł od dnia 17 czerwca 2011 roku do dnia zapłaty, czyli od dnia następującego po dniu wypłaty środków przez pozwanego na rzecz powoda zgodnie z decyzją z dnia 15 czerwca 2011 roku. Sąd przyjął w tym zakresie,

że pomniejszenie należnego powodowi odszkodowania o kwotę 15 % prowizji pośrednika przy odsprzedaży pojazdu w stanie uszkodzonym, z którego powód nie skorzystał, nie uprawniało pozwanego do zmiany wysokości oferty zakupu pojazdu uzyskanej na portalu aukcyjnym, a działanie pozwanego w tym zakresie było zupełnie dowolne.

Pismem z dnia 1 września 2011 roku, doręczonym pozwanemu w dniu 5 września 2011 roku, powód wezwał pozwanego do zapłaty kwot: 21.113,62 zł tytułem utraconych dochodów. Zatem ustawowe odsetki od kwoty 8.205,39 zł zostały zasądzone od dnia od dnia 6 października 2011 roku do dnia zapłaty, czyli 30 dni od dnia doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie nastąpiły żadne szczególne okoliczności, które uniemożliwiałyby wyjaśnienia przez pozwanego sprawy w terminie 30 dni. Szkoda w tym zakresie została zgłoszona pozwanemu w piśmie procesowym powoda z dnia 1 września 2011 roku, doręczonym pozwanemu w dniu 5 września 2011 roku. W terminie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody przez powoda, pozwany nie podjął żadnych czynności zmierzających do jej wyjaśnienia. Dopiero w piśmie z dnia 11 października 2011 roku pozwany wezwał powoda do przedłożenia kolejnych dokumentów celem ustalenia wysokości szkody. Z uwagi na fakt, iż wezwanie to nastąpiło już po upływie 30-dniowego terminu na zakończenie przez pozwanego Towarzystwo (...) postępowania likwidacyjnego, dla oceny sądu fakt ten pozostaje bez znaczenia.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu jako bezzasadne.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., stosunkowo je rozdzielając. W niniejszej sprawie powód wygrał proces w 44 %, a przegrał w 56 %.

Po stronie powodowej koszty procesu wyniosły kwotę 4.736 zł, na którą złożyły się: opłata od pozwu 1.169 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powoda – 2.400 zł ustalone na podstawie § 6 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz. U. Nr 163 poz. 1349 ze zm.), opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, zaliczki na biegłego: 1.000 zł i 150 zł.

Strona pozwana poniosła koszty w wysokości 2.550 zł, na którą złożyły się: 2.400 zł wynagrodzenie pełnomocnika, ustalone na podstawie § 6 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz. U. Nr 163 poz. 1349 ze zm.) oraz zaliczka na biegłego – 150 zł.

Skarb Państwa poniósł w niniejszej sprawie koszty w kwocie 1.289,29 zł na które złożyły się brakujące zaliczki na opinię biegłego (193,25 zł + 111,44 zł + 984,60 zł) Ponadto, w sprawie nie została uiszczona opłata od rozszerzonego powództwa w kwocie 120 zł.

Łączne koszty wyniosły, zatem kwotę 8.695,29 zł zł.

Z uwagi na wynik postępowania Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu P. Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych: od M. N. kwotę 133,36 zł i od (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 1.275,93 zł.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...) A. K..

(...)